

(reportáž ze křtu CD Vladimír Merta - Live v Malostranské Besedě)

Před šesti lety vyšel v časopisu Reflex rozhovor hudebního publicisty **Petra Korála s Vladimírem Mertou**

. Z

většiny odpovědí Vladimíra Merty vyznívala podobná trpkost jako ze slov

Karla Kryla

po jeho návratu v roce 1989. Přiznám se, že jsem zpočátku v případě obou zmíněných písničkářů jejich trpkost tak trochu nechápal. Nyní se oběma dodatečně omlouvám. Ona trpkost nebyla způsobena nějakou uraženou ješitností, ale zklamáním. Zklamáním z druhé strany získané svobody, která je svobodou nejen pro poctivé a nadané tvůrce, ale i pro podvodníky a lháře, bývalé i současné.

Vladimír Merta patří k několika vyvoleným, kterým je dáno mnoho umu a řemesel. Jeho písňové texty reflektují pocity, které jsou u většiny z nás někde zasuty u dna a při poslechu Mertových písní najednou pozvolna vyplují na povrch a osloví ty, kteří naslouchají. Někdy texty jen létají mezi nebem a zemí jako pestrý motýl a nezbyvá, než se dívat a mít tisíce pocitů. Merta je nezvalovským kouzelníkem se slovy, s metaforami a přitom si vyhrává s melodií, přidává tóny a zvuky, vše doprovázeno perfektním ovládnutím nástroje, ať je to kytara či loutna.

Nakladatelství **Galén** patří k těm, kteří si k „běžnému chodu podniku“, což je zdravotnická literatura, přidají onu pověstnou třešeň na dortu. Jednou z takových třešní je vydání dvoualba **Vladimír Merta Live**

. V červnu 1988 v Malostranské Besedě byly zásluhou zvukaře

Petra Mayera

nahrány a poté především zásluhou

Ladislava Kantora

ze skupiny

C&K Vocal

vydány desky - LP. V té době se dávno ještě necinkalo klíči a Ladislav Kantor musel vynaložit u vydavatelství Panton mnoho diplomacie a schopnosti vyjednávat. Na obě LP se samozřejmě, zejména díky kapacitě desky nedostaly všechny nahrané skladby. Výsledkem snažení ředitele Galénu pana doktora

Lubomíra Houdka

a dalších spolupracovníků je dvoualbum obsahující ve srovnání s oběma LP i osm bonusů,

skladeb, které na zmíněných LP deskách nejsou. Remastering a mastering měl na starosti Petr Mayer a design

Joska a Kateřina Skalníkoví.

Dne 18. října 2010 proběhl křest dvoualba - kde jinde než v Malostranské Besedě. Vladimír Merta zpíval jak písně z dvoualba, tak samozřejmě i další, protože výběr z jeho tvorby je v podstatě nepřeborný. Tak vedle úvodní

Kocoviny

z desky zněly postupně i další klenoty jako například

Intuice ženy

nebo

Svatá válka

. Ke každému křtu patří hosté. Tím hlavním byla skupina C&K Vocal. Tato skupina slavila loňského roku 40 let. Řadím ji mezi vynikající solitéry mezi vokálními soubory. Skupinou prošla řada jmen, namátkou jmenuji zejména Luboše Pospíšila či Jiřího Šlupku Svěráka. V současné sestavě účinkují z té původní jen

Ladislav Kantor, Jiří Cerha a Helena Arnetová

, dosud nedoceněný vynikající alt. U sólové desky Heleny Arnetové Všechno nebo nic z roku 1987 jsem téměř nedýchal. Dalšími členy skupiny v současnosti jsou

Zuzana Hanzlová, Hana Horká

, známá ze skupiny Asonance a

Michal Pleskot.

Ladislav Kantor, který ten večer mluveným slovem doplňoval spojovací text Vladimíra Mertu mezi jednotlivými písněmi, připomenul spolupráci C&K Vocal s Vladimírem Mertou počátkem sedmdesátých let minulého století v divadle Ateliér a zmínil se i o historii vzniku dvou LP.

Vladimíra Mertu doprovodil C&K Vocal ve dvou stěžejních skladbách dvoualba, tj. v písni

Kecy a Praha magická

. Tu první z obou jmenovaných zpíval Merta statisícům posluchačů na Václavském náměstí v listopadu 1989. Vladimír Merta připomněl i nedávno zesnulého

Jiřího Křížana

historkou, jak společným zpěvem valašské písně zklidnili atmosféru rodícího se Občanského fóra. Jo, kde jsou ty časy? Na dvoualbu jsou i dvě zhudebněné básně

Viktora Dyka

-

Plíží se večery a Kupředu.

Tyto básně složené jedním z našich nejlepších, a s výjimkou stále hraného

Krysaře,

v podstatě zapomenutého básníka a také politika jsou staré sto let, ale působí tak, jako kdyby byly napsány dnes. Píseň

Kupředu

zazpívala s doprovodem Mertovy kytary Helena Arnetová: „Kupředu jdeme, jen – li vhodná chvíle, vhodná-li chvíle, jdeme zase zpět, při kterémkoli tak nás vidím díle. Ne zlí, ne dobří. Tak něco uprostřed.“ Druhým hostem po přestávce byl britský bluesman žijící v Praze -

Justin Lavash.

Byla to velmi dobrá volba, o čemž svědčil bouřlivý potlesk vyprodaného sálu. Křest desky měl na starosti „hlavní pachatel“ dvoualba pan doktor Houdek. Ladislav Kantor řekl, že kniha patří

Nebýt „něco uprostřed“

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 29 Říjen 2010 18:56

do knihovny, deska do přehrávače a alkohol do úst. Proto nebyla deska polita ani symbolicky. Je dobré, že osobnost Vladimíra Merty, jednoho z největších umělců současnosti, byla takto připomenuta. Nemáme tolik lidí, ale jak napsal Viktor Dyk - raději jsme „něco uprostřed“, či ještě raději dole.